Irene's Sister

Vina Delmar

This is a story of 19_, the year that the schools did not open on time, the year that plague descended and caught us as terrified and as defenseless as though we were inhabitants in some medieval city faced with a new and terrible sickness.

I was a child at that time. My friends and I did not understand. We asked questions but the grown-ups were as confused and as frightened as ourselves. "It's infantile paralysis" they told us. "It kills you or else it leaves you crippled forever. Don't go too close to anybody and don't touch anything that a strange child has handled".

Fear held us so completely that we forgot how to laugh or to play. I can remember lying in bed at night waiting for the disease to strike at me. I had no idea what form it might take and lay very quietly praying that when next I wished to move my legs or arms I would be able to do so as I had always done in the past.

There was among us, however, who had no fear of the terrible plague. That girl was Irene Crane. In my mind's eye I can still see her as she was back there in those difficult days. She was a yellow-haired child with a happy ring to her laughter and the greatest capacity for fun of anyone I've ever known. She was the school beauty, popular with teachers and pupils alike and she was not the most intelligent of our group that was easily forgiven for one does not expect to find genius in a flower.

Irene had a sister who was a year younger. Her mother called her Caroline, but outside the house she was known simply as Irene's sister. It was natural for her to be Irene's sister just as it was natural for us to be a nameless group of girls known as Irene's friends.

İrene'nin Kardeşi

Vina Delmar

Bu 1900'lerde ; okulların zamanında açılmadığı, vebanın musallat olduğu ve sanki yeni ve korkunç bir salgınla karşılaşmış ortaçağ şehirlerinin sakinleriymişiz gibi bizi korkmuş ve savunmasız olarak yakaladığı bir yılın hikayesi.

Ben o zamanlar çocuktum. Arkadaşlarım ve ben anlamamıştık. Sorular soruyorduk fakat büyüklerimiz de bizim kadar korkmuş ve şaşkındılar. Bize "bu çocuk felci sizi ya öldürür ya da sizi sonsuza kadar sakat bırakır. Sakın her hangi ibir yabancıya yaklaşmayın ve yabancı bir çocuğun kullandığı herhangi bir şeye dokunmayın" diyorlardı.

Korku tamamen bizi sarmıştı ki gülmeyi ve oyun oynamayı unutmuştuk. Geceleri yatağımda yattığımı ve hastalığın beni yakalamasını beklediğimi hatırlayabiliyorum. Ne şekilde olacağı hakkında hiç bir fikrim yoktu ve sessizce yatıp bir daha ne zaman kollarımı ve ayaklarımı hareket ettiriyor olabileceğimi dileyerek geçmişte her zaman yaptığım gibi dua ediyordum.

Bununla beraber, aramızda bu berbat vebadan korkmayan bir kişi vardı. O kız İrene Crane'ndi. Onun tekrar o zorlu günlerdeki halini hayal edebiliyorum. Gülüşündeki o mutlu izlenimiyle sarı saçlı bir çocuktu ve tanıdığım herkesi eğlendirebilecek en büyük yetenekti. Okulun güzeliydi ve öğrenciler gibi öğretmenler arasında da popülerdi ve grubumuzun en zekisi olmasaydı bile bu kolayca affedilebilirdi zira insan çiçekte zeka bulmayı beklemez.

İrene'nin kendisinden bir yaş küçük bir kız kardeşi vardı. Annesi ona Caroline derdi, ancak evin dışında kısaca İrene'nin kardeşi olarak bilinirdi. Bizim isimsiz kız grubunun İrene'nin arkadaşları olarak bilinmemizin doğal olduğu gibi onun için de İrene'nin kardeşi olmak doğaldı.

Irene was the center of our small world and we revolved about her brilliance and asked for no recognition for ourselves. Irene's sister, conscious of her inability to compete with the beauty and enhancing manner of Irene was perfectly content to be only a pale reflection of our yellow-haired commander.

Only once were we unable to think with Irene. That was when she said : "I'm not scared of that infantile paralysis. We won't get it. You'll see. None of us will."

We were ashamed of our fears but there they were just the same.

I can remember the day that we all went over to Ginny Smith's house for games and light refreshments. For our health's sake, the grown-ups looked upon the party with some doubts, but for the good of our morale they consented.

"After all", they said to one another ,"it's the same group of girls who see each other almost every day anyway. It'll be all right."

"It's the same group except for Irene's sister "She hadn't been invited because she was not in our grade at school and Ginny Smith hadn't known that Irene had a sister.

"It doesn't matter "Irene said. "Caroline isn't feeling well. She has an upset stomach ,I guess."

The games were fun ,the food was wonderful we thought .It had been a beautiful day in which we all seemed to forget for a while that something strange and terrible walked everywhere about us beyond the pleasant comfort of Ginny Smith's house. We were just collecting our hats and coats ,ready to leave ,and thanking Ginny for a lovely day when the phone rang.

I can still see Ginny Smith's mother as she stood talking on that phone. I can see the look of horror that appeared on her face. I can still see the tears that were in her eyes when she hung up the receiver and turned to face us.

İrene ufak dünyamızın merkeziydi ve biz onun parlaklığı etrafında dolanıyorduk ve kendi kendimize hiç bir tanıtım istemiyorduk. İrene'nin gelişen tavırları ve güzelliğiyle rekabet edemeyeceğinin farkında olan İrene'nin kardeşi, bizim sarı saçlı komutanımızın sadece soluk bir yansıması olmaktan tamamen memnundu.

Sadece bir kez İrene'yle beraber düşünemedik? "Şu çocuk felcinden korkmuyorum. Ona yakalanmıyacağız. Göreceksiniz. Hiçbirimiz yakalanmayacak" dediği zamandı.

Kendi korkularımızdan mahçup olduk, ancak o korkular hep oradaydı.

Hafif içecekler ve oyun için Ginny Smith'in evine hep beraber gittiğimiz günü hatırlayabiliyorum. Sağlığımızın hatırı için büyüklerimiz partiyi biraz şüpheli buluyorlardı fakat moralimizin iyi olması için partiyi kabul ettiler.

Birbirlerine "Ne de olsa, her gün bir şekilde birbirlerini gören kızların aynı grubu, sorun olmayacak" diyorlardı.

"İrene'nin kardeşi hariç aynı gruptu." O partiye davet edilmemişti çünkü okulda bizimle aynı sınıfta değildi ve Ginny Smith İrene'nin bir kardeşi olduğunu bilmiyordu.

İrene "sorun değil, Caroline kendini pek iyi hissetmiyordu. Tahmin edersem midesi bozuk"dedi.

Bizce oyunlar eğlenceliydi, yemekler mükemmeldi. Ginny Smith'in evinin cana yakın rahatlığının dışında, bizimle ilgili her yere berbat ve garip şeyin yayıldığını unutmuş göründüğümüz güzel bir gündü. Tam gitmeye hazırlandığımız, şapkalarımızı ve montlarımızı alıp Ginny'e böyle güzel bir gün için teşekkür ederken telefon çaldı.

Hala Ginny Smith'in annesini telefonda konuşurken kala kaldığını hatırlayabiliyorum. Suratında beliren dehşet ifadesini görebiliyorum. Hala telefonu kapatıp, bize döndüğünde gözlerindeki yaşları görebiliyorum.

"Irene, " she said in a choked voice." That was your mother. Your sister has infantile paralysis. You can't go home. You'll have to stay here." There was a horrible pause .Then "It's to late for us to be afraid of you child. You've been here all day."

We went away without touching Irene, some of us without speaking to her. The plague had reached out and struck at us. We hurried home afraid of each other, ashamed of our fear and unable to keep back the thought that tomorrow we would all be attacked by death or lameness.

Irene stayed with the Smith's I suppose. I don't know. I hurried home and wrote at once to my father. It must have been an emotional, crazy little letter in which I begged him to come and get me and take me to safety somewhere, anywhere. I did not know that the plague was widespread. I thought it was just in our town. Anyway my father came and took me away. I went happily ,thankfully but I did not known as I went that it would be fifteen years before I ever saw that town again.

I was a woman when I returned to visit and the first night I was back I was surprised to find that my hostess's living room was decorated as though for a party.

"Just the old group" she explained. "and their husbands. You remember Ginny Smith, Lila Day the Crane girls and that group."

A strange feeling of terror ran through me at the mention of the Crane girls. I was a child again frightened before a terrible mysterious force that wanted to kill me.

"I remember them all, "I said." How are the Crane girls?"

"The same as ever ,just exactly the same. One popular and one a complete failure "

"It's cruel to say that " I protested." Caroline had paralysis . How can you expect her to be-"

Boğuk bir sesle "İrene" dedi, " Arayan annendi. Kardeşin çocuk felcine yakalanmış. Eve gidemezsin. Burada kalmak zorundasın." Korkunç bir bekleyiş oldu. Sonra "Senden korkuyor olmamız için çok geç çocuğum. Bütün gün buradaydın" dedi.

İrene'e dokunmadan, bazılarımız onunla konuşmadan oradan ayrıldık. Veba bize ulaşmış ve bizi vurmuştu. Birbirimizden korkarak, korkumuzdan utanarak ve zaptedmeyi beceremediğimiz yarın ölmüş veya sakatlığa uğramış olma düşüncesiyle aceleyle evlerimize gittik.

Tahmin edersem İrene Smith'lerde kaldı. Bilmiyorum. Ben aceleyle eve gittim ve önce babama mektup yazdım. Babamdan gelmesini ve beni almasını ve beni güvenli herhangi bir yere götürmesi için yalvardığım duygusal ve biraz çılgınca bir mektup olmalıydı. Vebanın çok yayılmış olduğunu bilmiyordum. Sadece bizim kasabamızda olduğunu düşünüyordum. Her neyse babam geldi ve beni alıp götürdü. Mutlu ve minnettar bir şekilde gittim fakat giderken bu kasabayı tekrar görmem için on beş yıl bekeleyeceğimi bilmiyordum.

Ziyaret için geri döndüğümde artık yetişkin bir kadındım ve döndüğüm ilk gece ev sahibemin oturma odasını, sanki bir parti için dekore edilmiş olarak bulduğumda şaşırdım.

"Sadece eski arkadaşlar ve onların kocaları. Ginny Smith, Lila Day, Crane'nin kızları ve o grup" diye açıkladı.

Crane'nin kızlarının adı anıldığında garip bir korku ürpertisi içimden geçti. Tekrar; daha önce beni öldürmek isteyen gizemli, berbat bir gücün korkuttuğu bir çocuktum.

"Hepsini hatırlıyorum" dedim. "Crane'nin kızları nasıl?"

"Öncaden olduğu gibi aynı. Biri popüler ve biri tamamen bir fiyasko."

"Bunu söylemek acımasızlıktır" diye karşı çıktım. "Caroline felç geçirdi. Ondan nasıl olmasını bekliyorsun?"

"But it's Irene who is the failure. She is silly. Remember how she used to laugh and play jokes all the time? She is still the same, but now everything she says sound a little silly. But you can't invite Caroline without inviting Irene so we-"

"But is Caroline well?"

"Of course she is .She had good care and good sense used on her and she is as fine as anyone. A lot finer ,I guess. She went through so much pain and suffering that she has more dept and understanding than most people. She is so strong and dependable. Of course she thanks her doctor and her nurse and her mother for everything and they say that it was Caroline's patience and courage that helped them to help her. Wait till you see her. She's-"

It was at that moment the doorbell rang that my hostess's mother who was looking out of an upstairs window , called us .I'll never forget her words .She called, "Daughter, go to the door .It's Caroline's sister "

My hostess looked at me and laughed. "What did I tell you?" she said.

"Fakat fiyasko olan İrene. O aptal…Hatırlıyormusun nasıl gülüp, her zaman şakalar yapardı? Hala aynı, fakat şimdi söylediği herşey biraz aptalca geliyor. Ancak Caroline'i, İrene'nı davet etmeden çagıramazsın, bu yüzden biz de…"

"Fakat Caroline iyi mi?"

"Elbette iyi. Ona iyi dikkat ettiler ve iyi mantıklı davrandılar ve şimdi herkes kadar iyi. Bence çok daha iyi. Çok fazla acı ve ıstırap çekti ve şimdi çoğu insandan daha çok olgunluk ve anlayışa sahip. Çok güçlü ve güvenilir. Elbette doktoruna, hemşiresine ve annesine herşey için teşekkür ediyor ve onlar da Caroline'nin sabır ve cesaretinin onların kendisine yardım etmelerini sağladığını söylüyorlar. Onu görünceye kadar bekle. O…"

Bu sırada kapı çaldı ve üst kattaki camlardan birinden dışarı bakan ev sahibemin annesi bize seslendi. Onun sözlerini asla unutmayacağım. "Kızım kapıya bak. Gelen Caroline'nin kardeşi" dedi.

"Ev sahibem bana baktı ve güldü "Ne demiştim sana?" dedi…